

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **K. I. s.r.o.**, se sídlem, zast. JUDr. Ludvíkem Ševčíkem, ml., advokátem se sídlem Kobližná 19, 602 00 Brno, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, pracoviště Brno, Veveří 7, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí č.j.: 47091/010/9012/16.4.2010/1125/PRP186 ze dne 7.5.2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím č.j. 47091/010/9012/16.4.2010/1125/PRP186 ze dne 7.5.2010 žalovaná příslušná k rozhodování podle ust. § 5 písm. a) bod 4 zák. č. 582/1991 Sb., zamítla odvolání plátce pojistného K.I. s.r.o., se sídlem, (dále v textu žalobce) proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Vyškov č.j. 47013/000/9012/23/26.3.2010 ze dne 26.3.2010 (dále v textu rozhodnutí OSSZ Vyškov) a napadené rozhodnutí potvrdila. Napadeným rozhodnutím byla žalobci v souladu s ust. § 104a zák. č. 582/1991 Sb., zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti plátcí pojistného – žalobci. Odvolatel – žalobce napadl usnesení o přerušení řízení o žádosti o vrácení přeplatku a způsob odůvodnění rozhodnutí OSSZ Vyškov. V odůvodnění žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že výsledek řízení ve věci Krajského soudu v Ústí nad Labem – Liberec sp. zn. 59 Ca 15/2009, v němž byla řešena právní otázka vyměřovacího základu organizací a malých organizací v souvislosti s ustanovením zákona č. 589/1992 Sb., ve znění platném od 1.1.2007 do 30.6.2007 měl významný vliv na posouzení právních otázek

v projednávané věci před správním orgánem a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti rozsudku shora sp. zn. 4 Ads 120/2009 je předběžnou otázkou, pokud má správní soudnictví plnit účinnou kontrolu veřejné správy. Žalovaná dospěla k závěru, že postup prvoinstančního správního orgánu, který proto přerušil řízení byl v souladu s platnou právní úpravou, neboť správní řízení ve věci žádosti o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále v textu vrácení přeplatku) bylo v době vydání napadeného usnesení odvislé od rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v obdobné právní věci a tento postup je v souladu se zásadami činnosti správních orgánů podle ust. § 2 - § 8 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. Prvoinstanční orgán neodkázal na rozhodnutí NSS č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010 jako takové, ale pouze na závěry, ke kterým tento soud dospěl, a které jsou obecné a nevyžadují znalost uvedeného rozhodnutí. Proto OSSZ Vyškov v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného, neboť jejich povinnost v tomto období nezanikla, protože vyměřovací základ bylo možné dle obecných interpretačních postupů stanovit natolik určitě jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců, že o jeho vymezení nemohly být žádné pochybnosti. Zákon č. 589/1992 Sb., ve znění účinném pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 podle OSSZ Vyškov zařazoval v tomto období do okruhu poplatníků pojistného také organizace a malé organizace a stanovil jim povinnost odvádět pojistné, které byly povinny platit za sebe s tím, že ze zákona konkrétně vyplývalo i vymezení vyměřovacího základu organizace a malé organizace. Jejich platební povinnost nemohla v rozhodném období zaniknout a pojistné odvedené žadatelem za toto období bylo proto odvedeno v souladu s tímto zákonem a v důsledku toho nemohl vzniknout žadateli přeplatek na pojistném, a proto OSSZ Vyškov žádost o vrácení pojistného shledala nedůvodnou. Žalovaná po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy, OSSZ Vyškov v souladu se správním řádem přerušila řízení v této věci, neboť výsledek řízení byl odvislý od vyřešení předběžné otázky rozhodované Nejvyšším správním soudem. Na základě rozhodnutí NSS o kasační stížnosti v obdobné právní věci OSSZ Vyškov pokračovala v řízení a učinila právní závěr, že žádosti nelez vyhovět, protože v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného, měly povinnost platit pojistné za sebe, a proto jejich platební povinnost v tomto období nezanikla. Vyměřovací základ organizace a malé organizace v zákoně č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 do 30.6.2007 bylo možné pomocí příslušných interpretačních postupů z ustanovení zákona stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Odvolací orgán dospěl k závěru, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno na základě správně zjištěného stavu věci a v souladu s právními předpisy.

V žalobě žalobce připustil, že odvedl za období leden až červen 2007 pojistné, které považuje za přeplatek, v celkové výši 1.597 205,-Kč, poněvadž tak učinil v nesprávné výši, protože jeho postup byl v rozporu se zněním zákona č. 589/1992 Sb., účinném od 1.1.2007 do 30.6.2007, neboť v tomto období nebyl způsob výpočtu pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti uveden. OSSZ Vyškov v předchozím řízení přerušila řízení v rozporu se zákonem a vyčkávala rozhodnutí NSS v jiné právní věci. Předběžnou otázkou může být pouze ta, o které nebylo pravomocně rozhodnuto, což v případě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 59 Ca 15/2009-38 ze dne 19.3.2009 nebylo, neboť se stal pravomocným. Žalobce dále namítal, že správní orgán odůvodnil rozhodnutí stručným odkazem na rozhodnutí NSS s tvrzením, že se jedná o obdobnou právní věc, ale žalobce může mít těžko povědomí o podrobnostech tohoto

případu a nemůže si udělat úsudek o tom, zda se v uvedeném řízení projednávala obdobná věc. Prvoinstanční rozhodnutí se tak stalo nepřezkoumatelným. Žalobce i přes potvrzení prvoinstančního rozhodnutí setrvává na stanovisku, že mu za období leden až červen vznikl přeplatek, neboť v tomto období odvedl pojistné z vyměřovacího základu, který byl vypočten v rozporu s tehdy účinným zněním zákona č. 589/1992 Sb., v nezákonné výši a nelze připustit výklad, podle kterého bylo na žalobci, aby interpretoval ustanovení § 3 odst. 1, § 4, § 5, § 7, § 9, § 21 odst. 2 a § 25a zák. č. 589/1992 Sb. a sám vyvozoval způsob výpočtu vyměřovacího základu organizace a malé organizace, tj. v podstatě ponechat na právních dovednostech adresáta právní normy samotnou tvorbu práva. Tento postoj shledává žalobce, zvláště v oblasti daňových zákonů při stanovení způsobu výpočtu zákonných odvodů, nepřipustným. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žaloba je takřka doslovně shodná s odvoláním plátce pojistného proti rozhodnutí OSSZ Vyškov a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud se týká námítky nepřipustnosti odkazování při odůvodnění rozhodnutí správního orgánu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konstatovala, že NSS má v systému správního soudnictví nezastupitelnou roli, protože dbá na zákonnost a jednotu rozhodování krajských soudů i správních orgánů. Zdůraznila vázanost správních orgánů i krajských soudů rozhodnutími NSS, proto správní orgán vyčkal vyřešení v rozsudku NSS a učinil si právní názor v návaznosti na názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví. Žalovaná považuje rozsudek NSS č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010 za předběžnou otázku a další rozhodování správních orgánů v obdobných věcech muselo být odvislé od zaujatého právního názoru NSS. Uvedený postup považuje za souladný se zásadami činnosti správních orgánů podle ust. § 2 - § 8 správního řádu. Žalobní námítky považuje za neopodstatněné a neodůvodněné, rozhodnutí je přesvědčivé a přezkoumatelné. Z rozhodnutí plyne, kterých skutečností dbala při hodnocení právního stavu a zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí, jehož právní názor je podpořen obecným názorem NSS na danou problematiku. I žalovaná v rámci své diskreční pravomoci plně respektovala obecný právní názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví ČR k dané problematice a jeho nezávislé posouzení legislativního pochybení spočívajícího v absenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace. Shrnula, že v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného a měly povinnost platit pojistné za sebe a tato povinnost v tomto období nezanikla. Vyměřovací základ bylo možné v tomto období dle obecných interpretačních postupů stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení jako části odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců nemohly být žádné pochybnosti. Platební povinnost plátce pojistného nemohla v období shora zaniknout a pojistné odvedené žalobcem bylo odvedeno v souladu se zákonem. V důsledku tohoto nemohl vzniknout žalobci přeplatek na pojistném, proto je žádost nedůvodná, žaloba žalobce neopodstatněná a nedůvodná a žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Učinil tak bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.r.s., když k takovému postupu obě strany sporu udělily souhlas. O věci usoudil následovně.

Z obsahu žaloby, z vyjádření žalované k ní a z obsahu odůvodnění prvoinstančního i žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že předmětem sporu mezi oběma stranami je posouzení právní otázky, zda žalobci vznikl za období leden až červen 2007 přeplatek na

pojistném, resp. zda byl v tomto období povinen pojistné platit, neboť zák. č. 589/1992 Sb., neobsahoval ustanovení, jež by výslovně stanovilo vyměřovací základ organizace a malé organizace.

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky je nesporným, že žalobce v rozhodném období zaplatil na pojistném celkem částku 1.597 205,-Kč.

Krajský soud nemohl přehlédnout (ostatně i obě strany sporu na tuto skutečnost poukazovaly), že uvedenou problematikou se již zabýval Nejvyšší správní soud v již několikrát citovaném rozsudku ze dne 25.2.2010, č.j. 4 Ads 120/2009-88; dostupný na www.nssoud.cz, a že tento soud také rozhodl rozsudkem ze dne 25.8.2011, č.j. 3 Ads 73/2011-74 o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28.2.2011 č.j. 57 A 61/2010-39, kterým tento soud zamítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, která zamítla odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období leden – červen 2007. Krajský soud v rozsudku uvedl, že se spornou právní otázkou podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.2.2010 č.j. 4 Ads 120/2009-88 v bodech 33-39 a 40-51, ztotožnil se s těmito závěry, že při absenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace bylo možné tento pojem ze zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 s potřebnou mírou určitosti vymezit jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců.

První žalobní námitka spočívá v tom, že OSSZ Vyškov nemohla přerušit řízení, protože nešlo o předběžnou otázku, o které nebylo pravomocně rozhodnuto, neboť existoval pravomocný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19.3.2009, sp. zn. 59 Ca 15/2009. Rozhodující Krajský soud v Brně konstatuje, že postup OSSZ Vyškov v řízení o žádosti o vrácení přeplatku byl zcela v souladu se zákonem, neboť žádost, kterou měl posoudit, byla skutkově i právně totožná, jak ostatně uvádí i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 3 Ads 73/2011-74 ze dne 25.8.2011 při posuzování kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni shora uvedenému. Nejvyšší správní soud dospěl totiž k závěru, že právní závěry jeho soudu vyslovené v rozsudku ze dne 25.2.2010, č.j. 4 Ads 120/2009-88 se plně vztahují i na věc týkající se vrácení přeplatku na pojistném. Pokud pak správní orgán ve svém rozhodnutí odkázal na toto rozhodnutí Nejvyšší správního soudu nepochybil, neboť i dle rozsudku NSS sp. zn. 3 Ads 73/2011 se jedná o obdobnou věc. Není tedy rozhodnutí prvoinstanční ani napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu odkazu na rozsudek č.j. 4 Ads 120/2009-88.

Jak již soud uvedl shora, Nejvyšší správní soud vydal rozhodnutí týkající se neúspěšných žádostí o vrácení přeplatků na pojistném za období od 1.1.2007 do 30.6.2007 po podaných kasačních stížnostech proti rozsudkům, kterým byla zamítnuta žaloba plátce pojistného. Právní problematikou se zabýval např. v rozsudku 3 Ads 73/2011-74 ze dne 25.8.2011, na který soud již shora několikrát odkazoval. Podle tohoto rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožnil s výkladem v rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 i ve věci týkající se přeplatku pojistného v otázce, že nařízení vlády č. 39/2007 Sb., nebylo aplikovatelné a soud jím nebyl při svém rozhodování vázán. Shodl se s tímto rozhodnutím i v tom, že na základě systematického a historicko - teleologického výkladu lze dospět k závěru, že i pro období od

1.1.2007 do 30.6.2007 bylo možné náležitě stanovit výši vyměřovacího základu organizace a malé organizace navzdory neexistenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace, když bylo možné tento pojem ze zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 do 30.6.2007 s potřebnou mírou určitosti vymezit jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců a o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v tomto rozsudku i v předchozím rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 jsou závazné i pro rozhodující soud, neboť posuzovaná věc je skutkově i právně totožná. Projednávající soud po posouzení neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou vázán i závěry shora uvedenými vyplývají z posouzení obdobné věci Nejvyšším správním soudem.

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1,2 s.ř.s., když úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

